

Nacionalni inštitut za oceanografijo in eksperimentalno geofiziko

Nacionalni inštitut za oceanografijo in eksperimentalno geofiziko - OGS je javni raziskovalni zavod, pod nadzorom Ministrstva za univerzitetno in raziskovalno dejavnost - MIUR, ki deluje v mednarodnem prostoru na področju fizikalne, kemijske, biološke in geološke oceanografije, eksperimentalne in raziskovalne geofizike, seizmologije in inženirske seizmologije.

Avtorji: Gal Križman, Daniel Stern, Aleš Savron

S pomočjo spletnih virov, vodenega ogleda in predavanja smo pri projektu Zeleni Sijaj raziskali delovanje tržaškega inštituta za oceanografijo in geofiziko. Začetki inštituta segajo že v 18. stoletje, ko so jezuiti na zahtevo avstrijske cesarice Marije Terezije ustanovili šolo za astronomijo in navigacijo, da bi zadostili razvojnim potrebam Trsta po razglasitvi svobodnega pristanišča leta 1719. Od takrat je inštitut postal cesarska akademija za trgovino in čolnarjenje (1817) nato meteorološki observatorij (1841), pomorski observatorij (1903), geofizikalni inštitut v Trstu (1921), talasografski inštitut v Trstu (1941) in nato je 11. februarja leta 1958 prof. Carlo Morelli ustanovil Inštitut za oceanografijo in eksperimentalno geofiziko (OGS).

Oceanografski inštitut danes deluje na treh lokacijah. Mi smo si ogledali oddelek pri kriškem kopališču Brojnica, kjer smo si ogledali laboratorije biokemije in gojišča enoceličnih vrst mikroorganizmov.

V uvodu nam je predavala dr. Tamara Cibic, raziskovalka na OGS, poudarek predavanja je bil na značilnostih Tržaškega zaliva in Jadranskega morja nasploh ter na težavah, ki jih ima narava v tem okolju. Danes je še posebej pereča tema mikroplastika, ki prodira v prehransko verigo in na koncu pristane v morskih živalih in posledično tudi v naši prehrani.

Na inštitutu je tudi pomembno področje preučevanje onesnaženosti morja in vpliva le-tega na človeka. Onesnaževanje povzročajo človek z odpadnimi snovmi, nekatere bakterije in alge. Med temi so predvsem vredne omembe alge, ki »cvetijo« v vodi, katerih preveliko število onesnaži vodo.

Zaradi onesnaževanja, klimatskih sprememb in tujih invazivnih vrst prihaja v Jadranu do izginjanja domorodnih vrst živali. Primer tega so sluzaste rebrače, ki se hranijo z zooplanktonom, s katerim se hranijo ribe. Ker jim primanjkuje hrane, se število rib zmanjšuje, medtem pa število sluzastih rebrač narašča.

Zanimivo je, kako so tujerodne vrste sploh prišle v naše okolje. Ladje, ki prihajajo v naša pristanišča z drugih morij, tovorijo med drugimi stvarmi tudi balastno vodo in tako prinašajo tujerodne vrste v nove kraje. Nekaj pa jih je v Sredozemlje prišlo iz Rdečega morja skozi Sueški prekop.